

tigt, at man rører ved den Slags Spørgsmaal og sætter dem under Debat. Det har heller ikke været udenfor Ministeriets Støn, at her er Tab for Købstæderne, men det har man søgt at bøde paa ved andre Bestemmelser, som jeg allerede har nævnt og nærmere skal gaa ind paa. Jeg skal ophjæ, at Fattighjorden i 1887 udgjorde for Købstæderne 1,020,626 Kr., for Landdistrikterne 4,884,658 Kr. og for Kjøbenhavn 1,233,106 Kr. Den Opgørelse, som findes i Købstadsforeningens Tidsskrift, og som for øvrigt har interesseret mig meget, har, saavidt jeg kan skønne, ikke taget Forholdet mellem Kjøbenhavn og Købstæderne i Betragtning. Om dette Forhold forrykker Opgørelsen, kan jeg ikke sige noget om; man maa jo imidlertid tage Forholdet som en Helhed. Der er ogsaa med Hensyn til en enkelt Købstad, Kolding, et paafaldende Tal, som jeg har tænkt mig kunde være fremkommet derved, at man har medtaget ekstraordinære Hjemstedsbeviser — jeg maa i alt Fald anse det for muligt og sandsynligt — for hvilke Erstatning gives fuldt ud af Staten. Det er ligeledes tvivlsomt, hvorledes man har beregnet de Beføstninger, som i Reglen falde, naar vedkommende forsyrges paa Anstalter, om man ikke der har nøjedes med at regne Refusionen for 16 og 8 Skilling, henholdsvis for Hoved- og Biver personer, saa have Købstæderne vistnok haft Beføstning af dette Forhold. Men der er en Ting, man ikke maa overse, at hvis man hidtil har været bunden til kun at faa Refusion for henholdsvis 16 og 8 Skilling, saa kan man nu faa Refusion for $\frac{3}{4}$ af, hvad man udgiver, og det er absolut et Fremstrid, særlig for de Stæder, hvor Forsørgelsen er noget dyrere, og det er den i Købstæderne og i Kjøbenhavn. Endelig maa jeg nævne de to af mig omtalte Bestemmelser §§ 27 og 62. Den første handler om hjemløse trængende. Det er aldeles umuligt at gøre op, i hvilken Grad den bliver til Gunst for den ene eller den anden, men at den vil blive til Gunst for Købstæderne, er aldeles øjensynligt, naar man læser den igennem, og den er netop sat ind af Ministeriet i sin Tid i den Hensigt at skulle blive en Begunstigelse for dem, netop for noget at udligne Forholdet, idet man frygtede for, at Fjerdedelen skulde blive noget til Stade for dem. Den blev sat ind i Folketinget ved 2den Behandling, og der var ikke saa lidt Strid om den, men det er dog lykkedes at faa den optagen igen ved 3dje Behandling. Altsaa, den findes nu i Lovforslaget, og jeg tør nok sige, at den vil bøde meget betydelig paa de 27,000 Kr. Den anden Bestemmelse er § 62 om de veneriske

Sygdomme. Her er jeg i Stand til at forelægge en Opgørelse. Jeg vil sige om den, at jeg har ikke Grund til at betvivle, at den er rigtig, men der kan naturligtvis være aldeles ubetydelige Unøjagtigheder, idet man i enkelte Tilfælde har maattet ty til Overslag i Stedet for Regnskaber, fordi man ikke har haft dem ved Haanden; vi have ingen særlig udarbejdet Statistik for saadanne specielle Tilfælde som dette. I 1888 havde samtlige Købstæder undtagen Bornholm, som jeg er nødt til at undtage — ærede Medlemmer vide jo, at Forholdet der er noget anderledes — udgivet til veneriske Sygdomme et Beløb af 15,574 Kr. Landdistrikterne havde en Udgift af 23,968 Kr. Tilsammen 39,542 Kr. Efter Folketællingen i 1890 udgjorde Købstædernes Folketal 334,732, Landdistrikterne 1,486,321. Fordelt i Henhold til denne Folketælling og anvendt efter § 62 vilde af det ommeldte Beløb 39,542 Kr. 7,300 falde paa Købstæderne og 32,200 paa Landdistrikterne. Altsaa vil 8,000 Kr. paa denne Paragraf komme Købstæderne til Gode efter denne Opgørelse. Det vil altsaa ses, at Regeringen har skønnet rigtigt ved at sætte denne Paragraf ind, idet der vil komme noget til Gunst for Købstæderne, og det samme vil blive Tilfældet paa § 27, kun, saavidt det er muligt at skønne, i langt højere Grad end paa denne Paragraf.

Med disse Bestemmelser om Refusion staar efter min Mening i nøje Forbindelse Bestemmelserne paa § 51 om Afgang til at fordrø dem, der have faaet Understøttelse, hjemsendte. Nu er Forholdet jo det, at den, der har faaet fast Fattigunderstøttelse, kan kræves hjemsendt, baade af Opholds- og Forsørgelseskommunen. I Regeringsforslaget var det bestemt saaledes, at den, der havde faaet refusionspligtig Understøttelse, kunde kræves hjemsendt. Disse Bestemmelser ere blevne noget ændrede (Mourier-Petersen: Meget). Ja, de ere blevne noget ændrede, men ganske vist i dobbelt Retning. For enlige Personer, som ikke have fast Erhverv og ikke samlede med Slægtninge, ere Bestemmelserne meget betydelig stærkede i Forhold til Regeringsforslaget, idet vedkommende kan hjemsendes — det samme gælder jo dem, der ere straffede for Vagangeri og Væleri — saa snart de have modtaget Fattigunderstøttelse, hvilket ikke var Tilfældet efter Regeringsforslaget og heller ikke efter den bestaaende Ret. Derimod er den for Familier ganske vist gjort lempeligere, idet den vedkommende i de 2 sidste Aar skal have faaet Fattigunderstøttelse i det mindste 6 Maanedes, og der er andre Bestemmelser,